
Nếu ta đã ngồi sẵn ở đó khi đàn chim bay tới, thì chim sẽ không chú ý gì đến ta, và rồi ta chỉ cần không làm phiền chúng là được. Lúc năm giờ sáng thì ngoài bờ sông mới lác đác một hai người, đôi khi còn chẳng có ai, chỉ có đàn chim với tôi. Phần còn lại của thành phố London vẫn đang chìm trong giấc ngủ. Phần lớn là như vậy.

Từ căn hộ của nhà tôi ở Battersea, mất khoảng năm phút đi bộ là đến được bờ sông. Chú chim đầu tiên tôi thấy sáng nay là một chú diệc. Tôi rất thích diệc, vì diệc rất giỏi đứng yên trong những khoảng nước nông. Đó là lúc chúng đang tìm cá ăn, chờ cơ hội để bắt mồi. Khi bắt mồi, diệc chúi đầu xuống nhanh như chớp, và cứ mỗi lần bắt được con cá nào, nó lại tỏ vẻ vừa ngạc nhiên vừa thỏa mãn, cứ như chưa từng bắt được cá bao giờ. Khi bước đi, diệc bước từ tốn như trong một cảnh phim quay chậm. Khi cất cánh bay lên không trung, diệc trông xa gần giống một loài khủng long có cánh thời tiền sử. Diệc là loài chim tôi yêu thích nhất. Nhưng chỉ lát sau là các loài chim khác cũng bay tới, gà nước và sâm cầm, chim lặn có mào, thiên nga, bầy cốc và vịt trời.

Sáng nay tôi còn nhìn thấy một chú cò trắng, đậu trên một chiếc phao nổi giữa dòng sông, mà nhìn thấy cò là chuyện hiếm gặp lắm. Cò cũng gần giống diệc, chỉ là nhỏ con hơn nhiều, và màu trắng, trắng như tuyết ấy. Chú cò thật là đẹp. Tôi không thể nào rời mắt khỏi nó.

Tôi dõi theo chú cò qua chiếc ống nhòm, và thấy nó nhìn thẳng vào tôi. Dường như chú ta đang hỏi tôi, “Này bạn nhỏ, bạn đang làm gì ở đây? Đây là dòng sông của tớ mà, bạn không biết à?”. Bỗng nhiên, không hề báo trước, chú cò vỗ cánh bay lên. Rồi tất cả đàn chim đồng loạt bay lên, cả trên bờ, cả dưới nước. Thật là kì lạ. Cứ như thể tôi vừa mới nổ súng khiến chúng giật mình hay sao ấy, mà tôi đâu có làm gì. Tôi nhìn quanh. Chẳng còn bóng dáng một chú chim nào. Chúng đã biến mất hết rồi. Suốt một lúc lâu, dòng sông hoàn toàn phẳng lặng, trống trơn, và yên ắng, cứ như đang nín thở, chờ đợi một điều gì đó sắp xảy ra. Tôi cũng làm theo y như vậy.